

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. 1. Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἡ Δευτέρα τῆς Βουλῆς ἀνεμένετο ὑπὸ τῶν λιμωπτόντων ὀργάνων τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὅπως πεινῶν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ φάγῃ πρὸ τῆς μεσημβρίας περιμένει μετ' ἀγωνίας στομάχου τὴν δωδεκάτην.

Φαντασθῆτε τὴν θέσιν τῶν πεινῶντων ὅταν ἔρχεται ἡ δωδεκάτη καὶ ἀπὸ φαγῆ . . . τίποτα.

Αὐτὸ ἔπαθαν οἱ ζητούντες νὰ παίξωσι πρόσωπον Μερσι-στοφιλῆ βλάκας καὶ συρίζοντες ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐξο-μάδος: *Ἐρχεται ἡ Δευτέρα!*

Ἦσαν καὶ αἱ δύο πτέρυγες τῆς Βουλῆς πλήθουσαι.

Ἠραῖαι πτέρυγες, προσκεκολλημέναι εἰς τὸ σῶμα τοῦ ὑπουργείου. Ἡ μία, ἡ συμπολίτευσις, ἀναπτύσσεται διὰ νὰ πετάξῃ ἢ ἄλλη, ἡ ἀντιπολίτευσις, συμπτύσσεται διὰ νὰ μὴν πετάξῃ.

Διὰ τοῦτο μέλη τινα πάντοτε τῆς συμπολιτεύσεως κά-θηνται εἰς τὰ ἀριστερὰ καὶ κατορθῶνουν οὕτως ὥστε ἡ ἐκά-στοτε κυβέρνησις ἂν δὲν πετᾷ ὡς ἀετὸς τοῦλάχιστον νὰ βυθίζῃ ὡς χίην.

Ἦσαν ἤρωμοι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ. Ἐκεῖνοι—οἱ ὑπουρ-γικοί—ὡς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ των, ὡς ἄνθρωποι οἵτινες μετὰ τρικυμιώδη πλοῦν εἰσέρχονται ἐπὶ τέλους εἰς τὸν λιμένα καὶ περιεργάζονται τὰ τοῦ λιμένος χαζεύοντες ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· οἱ ἄλλοι—οἱ ἀνθυπουργικοί—ὡς ἔρασταί οἵτινες ἔλαβον τὴν μαύρην ἀπόφασιν ὅτι ἡ ἐρωμέ-νη των δὲν τοὺς θέλει.

Ὁ πρωθυπουργὸς ἐβράδυνεν ὀλίγον νὰ ἐμφανισθῇ ὡς γαμβρὸς ἀναμενόμενος· τοῦθ' ὅπερ ἐξεμεταλλεύθη ὁ ὑπουρ-γὸς τῆς δικαιοσύνης ὅπως ἐπιδείξῃ ἐπὶ τοῦ βήματος τὸ μονογενὲς μαῦρο γάντι του. Ὁ Θανάσης μὲ γάντια εἶναι ἡ κυρὰ Θανάσαινα—ἡ γνωστὴ τοῦ «Μη Χάνεσαι» πλύστρα—μὲ μανσόν.

Ἐπὶ τέλους ἐφάνη καθαρὸς ὡς Ἀγγλος, μὲ τὴν μαύρην βεδιγκότα του καὶ χωρὶς γάντια—τ' ἀκοῦς κύριε Πετιμεζᾶ;—κρατῶν εἰς χεῖρας δύο πελωρίους φακέλλους ἰσομεγεθεῖς πρὸς δύο ὄρεινὰ πυροβόλα, περιέχοντα ἀντὶ σφαιρῶν τὰς ἀληθεῖς οἰκονομίας δι' ὧν ἐκανονοβόλησε τὸν προῦπολογι-σμὸν τῆς προκατόχου κυβερνήσεως.

Ἐλησμονήσαμεν νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι οὐδέποτε συρροή Κυριῶν ὑπῆρξε τοσαύτη, ὅση κατὰ τὴν παρελθούσαν Δευ-τέραν.

Ἦτο ἀληθὲς γυναικοπλημμύρα, κατακλύσασα ὅλα σχε-δὸν τὰ θεωρεῖα, πλὴν τοῦ πτωχοῦ θεωρείου τῶν δημοσιο-γράφων, τὸ ὅποιον κατακλύζουσι οὐχὶ ὅσα ἄνθεα, ἀλλ' ὅσαν γρασίδι φύεται ὦρη. Ἐπ' οὐδενὸς ἄλλου προέδρου ἢ ἐπὶ τοῦ κ. Σωτηροπούλου κατεπατήθησαν τὰ δικαιώματα τοῦ τύπου ἐν τῇ Βουλῇ. Ἀλλὰ τέτοιος τύπος Σωτηρόπουλο θέλει.

Ὁ Δεληγιάννης ἔσκαθεν ἀπὸ τὸ κακὸ του βλέπων τὴν πλημμύραν αὐτήν, περὶ ἧς εἶχε πεισθῆ πλέον ὅτι δὲν ἦτο διὰ τὴν φαλάκραν του.

Ἀλλὰ τίς πταίει; Αὐτὸς δὲν ἐβάπτισεν Ἠραῖους τοὺς περὶ τὴν «Ἠραν»;

Οἱ Ἠραῖοι λοιπὸν μὲ τὰς Ἠραῖας.

Αἱ περὶ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων δηλώσεις, ὡς τὰς ὠνό-μασε, τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ ἐφάνησαν καθαροὶ λογαριασμοὶ τιμίου Ἀγγλοῦ τραπεζίτου. Δὲν εἶχαν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ «μπακάλικον» τοῦ κ. Κουμουνδούρου.

Ὅταν τοὺς ἤκουσε καὶ αὐτὸς θά ὠμολόγησε μέσα του ὅτι αἱ οἰκονομίαι τοῦ κ. Τρικούπη δὲν εἶναι βούχα ἐχθροῦ, τὰ ὅποια δύνασαι νὰ κλέψῃς ἐνφ' αὐτὸς λούεται.

Ὁ κ. Τρικούπης ὠμοίαζε πρὸς χειρουργὸν ἐντὸς ἀνατο-μικοῦ ἀμφιθεάτρου. Καὶ ἂν εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ διασημότε-ροι χειρουργοὶ ὑπὸ τὴν φαινομένην ἀταραξίαν συμπαθοῦσιν ἑσωτερικῶς πρὸς τὰς ὀδύνας ἀς αἱ χεῖρές των παρασκευά-ζουσι τοῖς ἐγχειριζομένοις, τότε καὶ ὁ κ. Τρικούπης θά συνε-

πάθει ενδοθεν πρὸς ὄλους ἐκείνους οἵτινες ἐπὶ Κουμουνοῦ-
ρου θὰ ἐχαίροντο τὰ **ἑπτὰ ἑκατομμύρια** ἅπερ ἀπέκο-
ψεν ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων, ἀλλ' ἡ ἐγγεῖρισις
ἔπρεπε νὰ γίνῃ χάριν τῆς ὑγείας τοῦ λοιποῦ σώματος.

Ἡ Βουλὴ ἤρρεμος ἠκροάσθη τῶν δηλώσεων τοῦ κ. πρω-
θυπουργοῦ· μόνον ὁ πρόφην πρωθυπουργὸς ἐναντίον τῆς θυ-
νήθους ἀταραξίας του ὀργίλος καὶ ἐρυθρὸς, εἰς τὴν ἐρώτησιν
τοῦ κ. προέδρου ἂν ὑπάρχῃ ἐνστάσις περὶ ἀμέσου συζητή-
σεως τῶν νομοσχεδίων, ἐφώναξε :

— Τί νὰ συζητήσουμε ; *Ας τυπωθῶμεν ! ἄς τυπωθῶμεν !

Ο κ. ΚΑΡΑΙΣΚΑΚΗΣ ἐπὶ τοῦ βήματος : Οὐμ, οὐμ, οὐμ.
ΠΟΛΛΟΙ. Τί ; τί ;
ΠΡΟΒΑΡΟΣ. Καθυποβάλλει ὀργανισμὸν τοῦ στρατοῦ.
ΚΑΡΑΙΣΚΑΚΗΣ. Χμ, χμ, χμ, χμ.
ΠΟΛΛΟΙ. Περὶ τίνας, περὶ τίνας ;
ΠΡΟΒΑΡΟΣ. Νομοσχέδιον περὶ δημοσίου λογιστικοῦ.
Μετὰ τοῦτο ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁ κ. ὑπουρ-
γὸς τῶν στρατιωτικῶν.

Ο κ. ΒΟΥΓΑΓΡΗΣ. Ὑποβάθω ὀργανισμὸν περὶ κατα-
τίσεως κτλ.
ΠΟΛΛΟΙ. Τί λές ; τί λές ;
ΠΡΟΒΑΡΟΣ. Περὶ καταρτίσεως σχολῆς ναυκλάστρων.
ΒΟΥΓΑΓΡΗΣ. Ναι, σχολῆς ναυκλάστρων.
ΠΟΛΛΟΙ. Καὶ τί ἄλλο ;
ΠΡΟΒΑΡΟΣ. Περὶ τῶν ἐν ἐφεδρείᾳ κυβερνητῶν τῶν πλοίων.
ΒΟΥΓΑΓΡΗΣ. Ναι, κυβερνητῶν τῶν πλοίων.
Μετὰ τοῦτο ἐπανέρχεται καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν
εἰς τὴν θέσιν του.

Ἡ συνεδρίασις ἔληξε διὰ τοῦ διασκεδαστικοῦ ἐπεισοδίου
καθ' ὃ ὁ κ. Δούμας ἔγινε Δουμάς πιστεύσας εἰς τὸ παρα-
μῦθι ποῦ τοῦλεγεν ἐπὶ τὸ ἀστεϊότερον ὁ 'Ράλλης, ἐκλαμ-
βάνων αὐτὸν μωρὸ μὲ γένεια.

Κρι-Κρι.

Η. ΠΛΕΞΙΔΕΣ.

Μ' ἔσφιγγε 'ς τὴν ἀγκαλιά της
Καὶ μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά της
Μ' ἔδενε ἀπ' τὸ λαιμὸ
Καὶ μοῦ ἔλεγε: Χρυσὸ μου,
Σκλάβο πάντα 'ς τὸ πλευρὸ μου
Νὰ σὲ ἔχω ἐπιθυμῶ.»

Αἶ, δὲν εἶμαι σκλάβος τώρα . . .
Μ' ἄφισε καλὴ της ὦρα,
Κι' ὅμως, ὅμως προτιμῶ
Πάντα τέτοιαις ἀλυσίδες,
'Σὰν ἐκείναις ταῖς πλεξίδες,
Νὰ μοῦ 'δέναν τὸν λαιμὸ.

Νεοσύλλεκτος.

ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ.

[Ἀφιερῶνται τῇ Στοᾷ].

'Ελύσσαξαν 'στ' ἀλήθεια οἱ δημοσιογράφοι,
Τὴν πένα τους βουτούνε σὲ ζῦδι καὶ χολή,
Κτυπᾷ ὁ ἓνας ἄλλον μὲ δίκικο ζουράφι,
Καὶ 'βρίζονται μὲ τρόπο κι' εὐγένεια πολλή.
Πῶ ! πῶ ! τί νταβατοῦρι, ἀντάρα καὶ κακό !
'Ακόμ' ἀπ' τὸν Τρικούπη δὲν 'πῆραν μερδικό.

*Βνας τὸν ἄλλον λέγει τρελὸ, ζετσιπωμένο,
μπερμπάντη, βαγαρόντη καὶ πρῶτο μασκαρᾶ,
Κι' ὁ ἄλλος κακοήθη, κοιδῦλι πουλημένο,
Σαποκοιλιά, τραμποῦκο καὶ δούλο τοῦ παρᾶ.
Πῶ ! πῶ ! τί νταβατοῦρι, ἀντάρα καὶ κακό !
'Ακόμ' ἀπ' τὸν Τρικούπη δὲν 'πῆραν μερδικό.

'Απ' τὰ ταμεῖο ἐξω στρωμένοι 'στὴ 'λιζακάδα
Φωνάζουνε καὶ ἤχος ἀκούεται βαρῆς,
Καὶ μὲς ' σ' αὐτὴ τὴ νέα μελωδικὴ καρτάδα
Βογκᾷ ἢ μιὰ κι' ἢ ἄλλη φτωχὴ ἔφημερίς.
Πῶ ! πῶ ! τί νταβατοῦρι, ἀντάρα καὶ κακό !
'Ακόμ' ἀπ' τὸν Τρικούπη δὲν 'πῆραν μερδικό.

'Εχάλασε ὁ κόσμος, τὸ ἔθνος μας ἐτάφη,
Γυρίζει καὶ κυτάζει παντοῦ καταστροφᾶς,
'Απλητισμένοι σκούζουν οἱ δημοσιογράφοι,
'Αφοῦ γι' αὐτοὺς θὰ λείψῃ ὁ τακτικὸς λουφῆς.
Πῶ ! πῶ ! τί νταβατοῦρι, ἀντάρα καὶ κακό !
'Ακόμ' ἀπ' τὸν Τρικούπη δὲν 'πῆραν μερδικό.

Θὲ νὰ χαθοῦν γιὰ πάντα τόσαις κρυφαῖς ἐλπίδες,
Πολλὴ οἰκονομία τὸ ἔθνος δὲν βασιτᾶ . . .
Δόστε παρᾶ καμπόσο καὶ 'στῆς ἐφημερίδες,
Καὶ θὰ ἴδῃτε τότε πῶς τρέγουμε' μπροστά.
Πῶ ! πῶ ! τί νταβατοῦρι, ἀντάρα καὶ κακό !
'Ακόμ' ἀπ' τὸν Τρικούπη δὲν 'πῆραν μερδικό.

'Αμμ' τί ; χωρὶς παραδες πρᾶμμα ποτὲ κανένα
'Μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ μιὰ πιθαμὴ 'μπροστά ;
Μὰ τὴν 'Αγία Λαύρα καὶ τὸ εἰκοσιέννα
'Εμεῖς σᾶς λέμε λόγια 'Ρωμαίικα, σωστά.
Πῶ ! πῶ ! τί νταβατοῦρι, ἀντάρα καὶ κακό !
'Ακόμ' ἀπ' τὸν Τρικούπη δὲν 'πῆραν μερδικό.

*Ἄν θὲς καὶ σὺ, Τρικούπη, νὰ ἔβγῃς τώρα πέρα,
Φασκέλωσε κι' ἐκεῖνα, φασκέλωσε κι' αὐτὰ,
Καὶ χάραξε ἀπάνω 'στὴ νέα σου παντιέρα
Μὲ γράμματα μεγάλα αλεφτά, λεφτά, λεφτά.»
Τότε θὰ πάψῃ τόση ἀντάρα καὶ κακό,
'Αφοῦ σ' ἑμᾶς, Τρικούπη, θὰ δώσῃς μερδικό.

Souris.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

'Η « Στοᾶ » καὶ μετ' αὐτὴν ἡ « Ἐφημερίς » ἔγραψαν ὅτι
ὁ κ. Μεσσηνέζης αὐγκατετέθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ σχε-
διασθὲν ὑπουργεῖον.»

*Ὡστε ἐτὸν πῆρε τὸ σχέδιον τὸν κ. Μεσσηνέζην.

Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ σχεδιασθὲν ὑπουργεῖον ;
Ποῦ τὸν κατήνησαν τὸν κ. Κουμουνοῦρον τὰ ἀτυχεῖ
ὄργανά του ! Νὰ τὸν γελοιογραφῶσι τὰ ἴδια.

Διότι ὑπουργοὶ σχεδιασμένοι δὲν θὰ εἴπῃ ἄλλο εἰμὴ
ὑπουργοὶ γελοιογραφημένοι.

Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Μεσσηνέζην, τὸ ζήτημα, ἂν δὲν
ἀπατώμεθα, μεταξὺ τῶν διαφορῶν ἀποχρώσεων τῆς ἀντι-
πολιτεύσεως δὲν εἶναι ἂν δέχεται ὑπουργεῖον, ἀλλ' ἂν τοῦ
δίνου τοιοῦτο. Αὐτὸς ὁ δυστυχὴς δέχεται ὅ,τι εἶναι, ἀλλὰ
δὲν τοῦ δένουν.

Τώρα δὲν μένει ἄλλο ν' ἀκούσωμεν εἰμὴ νὰ συζητῆται ἂν
ὁ κ. Βαμπᾶς δέχεται ἐπὶ ἐντάλμασι νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ τὴν
παροῦσαν κυβέρνησιν.

— Οἱ περὶ τὴν « Ἐφημερίδα », ἔλεγεν εἰς, ὑποστηρίζουν
τὸν Κουμουνοῦρον ἀπὸ σπόντης.

— Τὸ ὅποιον σημαίνει, ἀπήνητησεν ἄλλος, ὅτι ἂν δὲν
τοὺς κάμῃ ὅ,τι θέλουν, ἀποσπῶνται.

— Κάνει, ἔλεγεν εἰς φοιτητὴς περὶ τοῦ γυμνασιαρχοῦ
'Αντωνιάδου, ὅτι εἶναι ὁ νεώτερος Δίσχυλος.

— Ἄν ἀποβλέψῃ τις πρὸς τὰ μούτρα αὐτοῦ τε καὶ τῶν
ποιημάτων του νομίζω ὅτι εἶναι ὁ γέωτερος Σκύλος.

— Πῶς διάβολο τόσαι παραστάσεις νὰ ρίξουν ἐξω τὸν
Μορῶ ;

— Δι' αὐτὸν ὄλαι αἱ παραστάσεις ἦσαν παρὰ στάσις.

*Ὁ φίλος κ. Κορομάντσος, ὁ ἐπιλεγόμενος Καρδιοφάγος,
ἔλλειψαι ντάμας ἐχόρευσεν ἐσχάτως μ' ἓνα φανάρι, τὸ ὁ-
ποῖον, τοποθετημένον ἄλλου, κατώρθωσε διὰ τῆς μαγείας
ἣν ἐξασκεῖ καὶ ἐπὶ τῶν ἀψύχων ἀκόμη, νὰ κάμῃ τραβερό
καὶ νὰ στηθῇ σ' τὴν πόρτα του.

Συγχαίρομεν τοῖς φίλοις συντάκταις τῆς νέας ἐκκλησια-
στικῆς ἐφημερίδος *Θρησκευτικῆς Φωνῆς* ἐπὶ τῇ εὐνοϊκω-
τάτῃ ὑποδοχῇ ἧς ἔτυχον οἱ πρῶτοι αὐτῆς ἀριθμοί.

Τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν ὀφείλουσι κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν
μετριοπάθειαν μεθ' ἧς διαπραγματεύονται ζητήματα ἅπερ
εἰς μωροὺς καὶ φανατικούς θὰ ἐγέννων λύσαν γλώσσης καὶ
φρενός.

*Ἐντὸς κρέμας λεμονιοῦ θὰ εὐρῆτε ὡς διὰ κανέλλας σχε-
διασμένας τὰς λέξεις **Ν. Γ. Καμπᾶ Στίχοι**. Εἶναι
'Αγγελία ἐκδόσεως Στίχων τοῦ **Νίκου** μας καὶ οἱ θέλον-
τες νὰ γευθῆτε ἐκ τῆς ὥραίας κρέμας, ἐγγραφῆτε εἰς τὸν
κατάλογον τῶν συνδαιτυμένων.

Πρόκειται περὶ ποιητικοῦ Pick-Nick.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

*Ὅταν βλέπω τοὺς κ. κ. Οἰκονόμου καὶ Μεσσηνέζην λαμ-
βάνοντας ὑφὸς ἀρχηγῶν κομμάτων ἐνθυμοῦμαι ἀμέσως ὅτι
καὶ οἱ πῆθοι ἐπίσης ἀγαπῶσιν ἰδιαζόντως τὸ τσάι, τὸν
καφὲν, τὰ πνευματώδη ποτᾶ, καπνίζουν δὲ ἀπαράλλακτα
ὄπως καὶ οἱ ἄνθρωποι.

*Υπάρχουν μεγάλα, παμμεγέθη πτηνὰ εἰς τὰς ὠκεα-
νεῖους νήσους, τὰ ὅποια ἐπειδὴ δὲν ἦσαν ἐκτεθειμένα εἰς
τὰς προσβολὰς σαρκοβόρων θηρίων, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀ-
πώλεσαν τὴν δύναμιν τῶν πτερυγῶν τῶν διὰ νὰ πετώσι.

Πολὺ φοβούμεθα ὅτι ὁ Κουμουνοῦρος ἐπὶ πολὺ διαμεί-
νας παντοκράτωρ πρωθυπουργὸς ἀπώλεσε τὴν δύναμιν τοῦ
ἀντιπολιτευέσθαι καὶ ρίπτειν ἐπομένως ὑπουργεῖα.

Λέγουσιν ὅτι αἱ πρῶται ἐκκρητοὶ φωνᾶι τῆς ἀνθρωπίνης
γλώσσης ἐγεννήθησαν κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀναζητήσεως,
τοῦ ἴμερου τῶν δύο φίλων, ὅταν ποθούμενα ἔσπευδον τὸ
ἓν πρὸς τὸ ἄλλο.

Τώρα ἐξηγῶ διατί ὅταν πλησιάζω καὶ ἐγὼ τὸν *Ἐρωτᾶ
μου δυσκολεύωμαι ν' ἀρθρώσω λέξιν, συνεννοοῦμεθα δὲ καὶ
ἐκεῖνη καὶ ἐγὼ κατὰ τὴν ὑπάτην στιγμὴν δι' ἀνάρθρων
φωνῶν.

Καλεδῶν.

KARAMEΛΛΙΣ.

— Θέλεις νὰ κάμῃς γρήγορα παιδιά ;
— Ναι.
— Νὰ νυμφεῦθῃς λοιπὸν γυναῖκα ἔγκυον.

*Ἡ δεσποινὶς P*** εἶναι ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ διδανίου
της.

— Γιάννη !
— Ὅριστε Κυρία.
— Νὰ βγάλῃς τὸ σκυλάκι σ' τὸν περίπατον.
— Μὲ συγχωρεῖτε Κυρία, ἀλλὰ δὲν μ' ἀκολουθεῖ διόλου
σ' τὸ δρόμο.
— Ἐ ! τότε ν' ἀκολουθῆς ἐσὺ τὸ σκυλάκι.

*Ὁ μικρὸς Γεώργιος (πρὸς τὴν Γαλλίδα γουβερνάντα
του). « Caroline, comprenez vous le grec ? »

*Ἡ γαλλὶς τροφός. « Non, Monsieur Georges. »

*Ὁ μικρὸς Γεώργιος. Quel dommage ! Pas un mot ? »

*Ἡ γαλλὶς τροφός. Pas un mot, Monsieur Georges. »

*Ὁ μικρὸς Γεώργιος. « Alors apportez-moi mes bottes,
si vous plait, παλαιοβρώμα, ἀσχημομούρα ! »

*Ἡλικιωμένη δέσποινα (πρὸς διάσημον ἱατρόν). « Δὲν
με λέτε, γιὰτρέ, ποῖος εἶναι ὁ καλλίτερος κανὼν τῆς ὑγιει-
νῆς ; »

*Ὁ ἱατρὸς (ὅστις ἔχει νὰ κἀνῃ πάντοτε μὲ τὰς ὑγιει-
νὰς ιδιότητας τοῦ καλοῦ ἀέρος, τοῦ κλίματος. « Τί νὰ σᾶς

πῶ, Κυρία μου, νὰ ζῆτε πάντοτε κοντὰ σ' τὴ θάλασσα, μὲ τὴν ἀμμουδιά . . .

Ἡ ἠλικιωμένη Κυρία (ἔχουσα μᾶλλον γαστρονομικὰς ἰδέας περὶ ὑγιεινῆς). ὦ! εἶμαι βεβαία ποῦ δὲν θὰ μπόρῃσω νὰ τὴν χωνεύσω.

Πρὸς τὸν συντάκτην τῆς πρὸς τὸν στρατὸν προκηρύξεως ἐν τῇ «Ἐφημερίδι» :

Κύριε,

Ἐπειδὴ τόσοι μᾶς ἀγαπᾶς, εἰς ἀμοιβὴν Σὲ εἰδοποιούμεν ὅτι ὁπόταν ἀποφασίσῃς νὰ τὸ στρίψῃς διὰ τὴν Κέρκυραν, ἔχομεν ὑπὸ τὴν διάθεσίν Σου ὅσην δῆποτε φρουρὰν τιμητικὴν καὶ ἂν θελήσῃς. Ἄν θέλῃς μπόρῃς νὰ πᾶς καὶ στεφανωμένος. Εἰς τῆς Δουκέσσας ἔχομε δάφναις ὅσαις θέλεις.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ.

ΔΡΟΜΟΜΑΖΩΜΑ.

Κατὰ τὴν μεγάλην Παρασκευὴν τῶν Δυτικῶν ἐν τῷ Saint-Denys εἰς τῆς ὑπηρεσίας στρατιώτης διὰ τὴν τήρησιν εὐταξίας λέγει πρὸς 2 συνομιλοῦντας.

— Ἄν θέλετε νὰ κουβεντιάσετε νὰ βγῆτε ἔξω, εἰδὼ δὲν εἶνε γιὰ κουβέντες.

Προχωρήσας δὲ ὁ στρατιώτης καὶ ἰδὼν τρυφερὰν τινὰ Boulotte λαμβάνουσαν διὰ τῶν δακτύλων ἁγιασμὸν τῆς λέγει :

— Ἄχ! ἐσὺ ψυχουλά μου! Μ' ἔκαψες!

Melle Σκουπα.

ΧΡΥΣΗ ΒΡΟΧΗ.

Ἄν εἶχον, φίλη, τὴν χρυσεὴν σου κόμην,
Θέλεις νὰ σ' εἶπω τί ἐφανταζόμην;
Τί;—Ὡς ὁ Ζεὺς ἐπάνω σου χρυσεὴ,
εὐθύς θὰ ἐπιπτον βροχή,

Ἐγέλασεν ἡ φίλη ἡ χρυσεὴ
Καὶ μ' εἶπεν—Ἄ! Ἡ Δανάη γίνου σύ—
Κ' ἐξετελέσθη ἡ εὐχή.

Fon-Général.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΕ ΤΗΝ ΛΥΣΙΝ ΤΟΥ.

Κατὰ τί διαφέρουσιν οἱ σύζυγοι τῶν Ἀθηναίων τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλύμπου;

Ἐκεῖνος μετεμορφώθη εἰς ταύρον πρὶν ἀρπάξῃ τὴν Δήδαν του, αὐτοὶ δὲ μεταμορφοῦνται ἀφ' οὗ ἀρπάξουν τὰς ἰδικὰς τῶν.

Πετεργός.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Σαλδατὼρ Ῥόζας.

Ἐάν διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως ἐζητοῦμεν νὰ παραστήσωμεν τὰ τοῦ Ἰταλικοῦ θιάσου ἐν τῷ θεάτρῳ ἡμῶν, ἡ λέξις αὐτὴ θὰ ἦτο : **προστυχιά!**

Προστυχιά εἰς τὴν φωνὴν τῶν αἰοιδῶν προστυχιά εἰς τὴν παντελῆ ἀμάθειάν των, προστυχιά εἰς τὰ μούτρα των καὶ ὄλον των τὸ σῶμα, προστυχιά ἰδιαιτέρα εἰς τὰς χεῖρας—ἰδίως τῆς συμπαθητικώτατης κομπριμάριας—χεῖρας πλυντρίας—προστυχιά εἰς τὰ σκηνικά των. Περὶ τοῦ χοροῦ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ὑβρίσωμεν τὴν λέξιν, ὀνομάζοντες αὐτὸν πρόστυχον. Εἶναι ἔλεεινὸν δρομομάζωμα, τὸ ὁποῖον μόνος ὁ ἀθάνατος ἔργολάβος τοῦ θεάτρου ἠδύνατο νὰ σχηματίσῃ.

Εἶναι κάτι τι καταπληκτικὸν αἱ συνεχεῖς αὐταὶ παραστάσεις τοῦ μελοδράματος **Σαλδατὼρ Ῥόζα** τοῦ μουσικοδιδασκάλου Gommez.

Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ὑπάρχουν Ἀθηναῖοι οἵτινες μετέβησαν εἰς τὸ θέατρον καὶ τὴν Κυριακὴν καὶ τὴν Δευτέραν ἢ τὴν Δευτέραν καὶ τὴν Τρίτην ἢ Κυριακὴν, Δευτέραν καὶ Τρίτην κατὰ σειρὰν. Ἐάν εὐρέθησαν τοιοῦτοι σιδηροὶ ἄνθρωποι, τοῖς ὀφείλεται μετάλλιον, πρέπει νὰ διακριθῶσι, νὰ μᾶς εἶπουν τὰ ὀνόματά των.

Διότι ἀπαξ ἂν ἀκούσῃς τὸν Κωστοπουλικὸν **Σάντα Ῥόζα**, μπόρῃς ν' ἀρρωστήσῃς διὰ μιάν τὸ ὀλιγώτερον ἑβδομάδα, νὰ βοῦζουν τ' αὐτιά σου, ἢ καὶ νὰ κωφῆθῃς ὀλίγως διόλου, νὰ βλέπῃς φαντάσματα, νὰ νομίζῃς ὅτι καταδιώκεσαι ἀπὸ σκυλιὰ (ὁ χορός!) νὰ σὲ κατατρέχῃ διηνεκῆς ὄσφρησις μπουγάδας (Κομπριμάρια!)

Ὅ,τι γράφουν τὰ μὴ φιλοδάγνερα σατυρικὰ φύλλα τῶν Παρισίων περὶ τῶν κατ' αὐτὰς διδομένων ἐκεῖ μουσικῶν Βαγνερσπερίδων εἶναι τίποτε ἀπέναντι τῶν ὅσα θὰ ἔγραφεν ἐν ἐξ αὐτῶν ἂν ὁ διάβολος τῶρριγε εἰς τὴν ἀηδὴ χάβραν τοῦ κ. Κωστοπούλου. Δὲν θὰ ἔγραφε πλέον ὅπως γράφει τὸ Σαριβαρῆ, ὅτι οἱ κατοικοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνθα δίδονται αἱ μουσικαὶ ἑσπερίδες τοῦ Βάγνερ ἀπεφάσισαν νὰ μετοικήσουν, ἀλλ' ὅτι ἡ πόλις ὅλη ἔχασε τὸν ὕπνον τῆς καὶ ἀπειλεῖται ἐξ ὄλων τῶν δεινῶν τῆς αὐπνίας, ἐὰν ὁ βρωμοθιάσος αὐτὸς βρωμοεξακολουθήσῃ τὰς βρωμοπαραστάσεις του, ἵνα ἐμιλήσωμεν τὴν γλώσσαν τῆς Ἐφημερίδος.

Τὸ ζωόφωνον τὸ ὁποῖον μᾶς ἀναγγέλλει ἡ *Πραῖτα* ὅτι ἐφευρέθη ἐν Μονάχῳ, ὄργανον μουσικόν, μιμούμενον θαυμασίως 37 φωνὰς διαφόρων ζώων, εἰς τὸ θέατρον τοῦ κ. Κωστοπούλου εἶναι εἰς πλήρη ἐνέργειαν.

Μία μόνη διαφορὰ ὑπάρχει, ὅτι τὸ μὲν ζωόφωνον τοῦ ἐκ Μονάχου ἐφευρετοῦ μιμεῖται καὶ φωνὴν ἀνθρώπου, ἐκ δὲ τοῦ ζωοφώνου τοῦ κ. Κωστοπούλου ἡ τελευταία αὐτὴ φωνὴ λείπει. Τί; δὲν σᾶς φθάνουν αἱ 37;

Οὐχ' ἦσσαν, χάριν φιλικῆς ἀγάπης διὰ νὰ μὴ φύγῃ πεινασμένος ὁ θιάσος, μπόρῃτε νὰ πηγαίνετε κάποτε κάποτε, ἀλλὰ προφυλάττετε τὰ ἀκουστικά σας τύμπανα, . . . μπόρῃ νὰ πάθουν . . . ἀπὸ Κωστοπουλιτίδα.